



# עפ"ת 26301/09/14 - מדינת ישראל נגד אסמרה טילה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"ת 14-09-2014 מדינת ישראל נ' טילה(אחר/נוסף)

בפני כב' השופט אמר טוב'

מדינת ישראל

נגד

אסמרה טילה

nocchim:

ב"כ המערערת/המשיב: עו"ד אדם סרי

ב"כ המשיב/המערער: עו"ד ערן בר-אור

המשיב בעצמו

## פסק דין

### מהות ההליך

1. בפני עורך מטעם המדינה (להלן: "המערערת") וורך שכגד מטעם הנאשם (להלן: "המשיב") על גזר דין של בית המשפט לቴבורה בחיפה (כב' השופט ש' בגין) בתיק תד"א 13-03-4982.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 15.3.13 שעה 5:30 נ Heg המשיב ברכבת פרט מסוג פיג'ו בשדרות נשיאו ישראל בכירmiał, מכיוון צפון לדרום, כשהוא שיכור, כשל פ' בדיקת נשיפה שנערכה לו נמצא 585 מ"ק אלכוהול בליטר אויר נשוף. אין Heg המשיב מבלי שהיה לו פוליסט ביטוח בת תוקף. הגיעו לרחוב השווענים, כשהוא נושא במאהירות מופרזת שאינה פחותה מ-88 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת היא 50 קמ"ש, סטה המשיב שמאלת מסלול נסיעתו, חצה אי תנועה בניו תוך עקירת צמיחה, הגיע עם רכבו למסלול הנגדי וחצה את שני הנטיibus שבו. המשיב עליה על המדרכה שמעבר למסלול הנגדי ופגע בהולך רגל קשיש ולאחר מכן פגע בעמוד בצדלו ונעצר ברחובת בגין סמוך. התוצאה לכך נפצע הולך הרגל פגיעות קשות, לרבות חבלת ראש קשה. התוצאה מגיעותיו נותר הולך הרגל מרותק לכיסא גלגלים כשהוא מתקשר באופן מוגבל ונקבעה לו נוכחות בשיעור 100% לצמיות.

המשיב הורשע בעבירות של נהייה ברשלנות - לפי ס' 2(62) + 38(2)+(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), נהייה בשכרות - לפי ס' 29(3)+38(1)+(3) לפקודת התעבורה ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה + סעיף 68 לפקודת התעבורה, גריםת חבלה של ממש - לפי ס' 38(3) לפקודת התעבורה, נהייה במהירות בלתי סבירה ומעלה המותר - לפי תקנה 51 + 54(א) לתקנות התעבורה, סטייה מנתייב - לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, וחוסר ביטוח - לפי ס' 2(א) לפקודת ביטוח מנوعי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

#### ההילך בבית משפט קמא

3. ביום 4.6.13 הודה המשיב בעבודות כתוב האישום והורשע בעבירות שיוחסו לו בגדרו.
4. ביום 16.6.13, מועד שנקבע לשמייעת הטיעונים לעונש, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה יופנה המשיב לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.
5. בתסקיר שהוגש ביום 3.10.13 ציין שירות המבחן כי מדובר בבחור צעיר בן 25, רוק, נעדר הרשותות קודמות, המתגורר בבית אימו בכרכיאל. משפחתו הגרעינית מוכרת לשירותי הרווחה מזה שנים על רקע מצוקתה הכלכלית. עד כהודשים עבר למעצמו התגורר ועבד במושב בדרום הארץ לשביות רצונם של מעסיקיו. סיום עבודתו שם נחווה עבورو באופן קשה והוא התקשה להסתגל למגוריו בכרכיאל. בחבורת העבירות והbijע חריטה על ביצוען וכן הביע רצון להשתלב בתוכנית טיפולית בנושא התמכרותו לאלכוהול. על כן המליץ שירות המבחן לאפשר לו למצות את האופציה הטיפולית ולדוחות את הדיון בשלושה חודשים על מנת לבחון אפיק זה.
6. בתסקיר שהוגש ביום 30.12.13 המליץ שירות המבחן על דחית הדין בעניינו של המשיב בחודשים נוספים לצורך השלמת תהליך האבחון הנדרש לשם השתלבותו בהילך טיפול.
7. ביום 20.3.14 הוגש תסקיר משלים נוסף, בו נאמר כי המשיב משתחף פגולה עם גורמים טיפולים ומגלה יכולת טוביה להיעזר בקשר טיפול, והמליץ על דחיה נוספת של הדיון בשלושה חודשים נוספים במהלך תקופה המבחן לבחון את התקדמותו של המשיב בהילך הטיפול, הנמצא בראשיתו.
8. בתסקיר מיום 23.6.14 ציין שירות המבחן כי להתרשמותו עבר המשיב תהליכי משמעות טיפול, ועל מנת להפחית מסבירות הישנות התנהגות דומה בעtid זוקק להמשך ליפוי טיפול. על מנת שלא לקטוע את הילך השיקומי, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, הצד צו מבנן את הילך השיקומי.

למשך 18 חודשים במסגרת יישיר המשיב בהליך הטייפול, וכן מסר מותנה ופסקית רישון הנהיגה.

9. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, העיד בפני בית משפט קמא אחיו של הולן הרgel הנפגע, הממונה כאפוטרופסן. הוא מסר כי אחיו היה מדען, פיזיקאי ומתמטיקאי, אשר הפר נכה לצמיחות בעקבות הפגיעה. הוא שיתף בתחשיותו הקשות בעקבות הנזק שנגרם לאחיו וביקש להחמיר בעונשו של המשיב.

#### גזר דין של בית משפט קמא

10. ביום 1.9.14 נגזר דין של המשיב והוטלו עליו 8 חודשים מסר בפועל; 6 חודשים מסר על תנאי למשך שנתיים לפחות עבירה של נהיגה ברשלנות תוך גרימת חבלה של ממש לאדם, נהיגה בפסילה או נהיגה בשכרות; פסילת רישון הנהיגה לתקופה של 5 שנים; 12 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים וחתיימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ש"ח.

11. בגזר דין,קבע בית משפט קמא כי התאונת דן לא גרמה לתוצאה קטלנית, אולם תוצאתה אינה קלה יותר. ציין כי על פי קביעת בית המשפט העליון, במקרה של גרימת חבלה קשה, אשר כפוף בין ובין גרימת מוות, יש הצדק להזר את עונשו של הנאשם מהעונש הקבוע לעבירה של גרימת מוות ברשלנות. עוד נאמר כי לו היה מדובר בתאונת קטלנית, דומה כי לנאים היה מioxסת עבירה של הריגה לאור נסיבותיו החמורות של האירוע.

בהתיחס לנסיבות העבירה, ציין בית משפט קמא כי המשיב קיבל את רישון הנהיגה אף חמישה חודשים קודם לכן, אך שכמות האלכוהול שנמצאה בגופו הייתה מעלה מפי עשרה מהמותר בחוק ביחס לנוגד חדש. חרף זאת, בחר המשיב לנhog ברכב, במהירות גבוהה, בשטח עירוני.

12. בית משפט קמאקבע כי אמת המידה הקבועה לצורך קביעת העונש הראיינה רמת הרשלנות המוחסת לנאים, ובמקרה דן מדובר ברשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. לאחר שסקר מקרים דומים שנדרשו בפסקיקה, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי מדובר במקרה מהחמורים ביותר, הן מבחינת הפגיעה בהולן הרgel והן מבחינת רמת רשלנותו של המשיב. לפיכך,קבע כי מדובר במקרה המצדיק גזרת מסר בפועל של ממש ולא בעבודות שירות.

מתחם הענישה שנקבע נעה בין 8 ל- 18 חודשים מסר בפועל, לצד פסילת רישון הנהיגה למשך מספר שנים.

13. בית משפט קמא ציין כי מ�סKir שירות המבחן אכן עולה תמורה של מי שהפנים את חומרת התנהגותו ומצו בהליכי שיקום, אולם בבחינת יתר השיקולים שיש לבדוק בגזרת העונש, אין מקום לחירגה ממתחם

העונש שנקבע, והמלצת שירות המבחן ושיקולי שיקומו של הנאשם יכולם להצדיק הקלה מסוימת בעונש בלבד.

14. בהתייחס לנسبותיו האישיות של המשיב, התחשב בית משפט קמא לרוב בהודאותו ובעובדת ששהה במעטך לא קצר ולאחר מכך היה משוחרר תקופה ארוכה בתנאים מגבלים. כמו כן נלקח בחשבון ממצוי שיקומו של המשיב והאמור בהמלצת שירות המבחן. בית משפט קמא מצא לנכון לציין כי אלמלא הליך השיקום, נסיבותיו האישיות של המשיב והמלצת שירות המבחן, היה גוזר עליו עונש בקצת הגבהה של מתחם העונשה הרואי.

15. בסיכוןו של דבר, לאור תוכנות התאונה הקשות ורמת הרשלנות הגבהה של המשיב מחד, ונسبותיו האישיות, ממצוי שיקומו והמלצת שירות המבחן מайдך, גזר בית משפט קמא על המשיב עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם העונשה שנקבע על ידו, כפי שפורט לעיל.

#### טענות המערערת בערעורה

16. לטענת המערערת, עסוקין בתאונת דרכים חמורה ביותר שנגרמה עקב רשלנות פושעת של המשיב, אשר כפי שתוארה על ידי בית משפט קמא, הינה רשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. בנוספּר לרשלנותו, הודהו תוכנות מעשי הרות האסון של המשיב, הן להולך الرجل הנפגע והן למשפחתו. לגישת המערערת, שגה בית משפט קמא שלא ייחס משקל נכבד לרמת הרשלנות הגבהה ולתוכחותיה וגזר עונש ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

17. המערערת הוסיפה וטענה כי לעונשה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמת תאונת הדרכים למorta אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות חמורות. המערערת הפנתה לקוים המוחים שנקבעו בפסקית בית המשפט העליון במקרים של פציעות חמורות, לפיהם העונש הרואי הינו של מאסר בפועל בצירוף פסילה ממושכת של רישיון הנהיגה.

18. ביחס לנسبותיו האישיות של המשיב, טענה המערערת כי לנسبות האישיות משקל מוגבל ביותר, אם בכלל, בגין הדין בתיקים מסווג זה. לגישה, היותו של המשיב אדם נורטטיבי, אינו בגדר נסיבה מכרעת לעניין העונש הרואי בתיקי תאונות דרכים, נוכח העובדה כי עבירות כגון דא מבוצעות חדשות לבקרים בידי אנשים נורטטיביים. נוכח הקטל המשתולל בדרכים, אין מנוס מלתת עדיפות לעקרון הילימה והגמול בעונשה וכן לתת משקל להרטעת הרבים על פני נסיבותיו האישיות של המשיב. לאור זאת, ביקשה המערערת להחמיר בעונשו של המשיב ולהעמידו ברף הגבהה של מתחם העונשה הרואי.

#### טענות המשיב בערעורו

19. לטענת המשיב, טעה בית משפט קמא כאשר סבר כי יש לגזר את עונשו של המשיב מהעונש הקבוע בצדה של עבירות גרים מוות בירושלים. על אחת כמה וכמה שגה כאשר סבר כי במקורה זה ראוי להקים מן העונש הקבוע בצד עבירת הרגינה. לגישת המשיב, מրע"פ 3764/05 **ורד בן זיה ב' מדינת ישראל** (להלן: "פרשת בן זיה") אליה הפנה בית משפט קמא בגין דינו, יש להסיק כי על המערער ניתן היה לגזר לכל היותר שישה חודשי מאסר בפועל, הוא העונש המינימלי הקבוע לעבירות גרים מוות בירושלים.

לכן, טעה בית משפט קמא כשקבע את מתחם העונשה למאסר שבין 8 ל- 18 חודשים בפועל. זאת, הייתה והרף התחתון שנקבע חמוץ יותר מהנחהיתו של בית המשפט העליון בפרשת בן זיה. כמו כן, בפסקה אליה הפנה בית משפט קמא בגין דינו, העונש שנגזר היה נמוך מהרף התחתון של המתחם שנקבע במקורה הנוכחי, אף שגם שם מדובר על רשלנות חמורה של נהגים אשר הובילה לפגיעה קשה בעובי דרכ. גם בפסקה שהוצאה על ידי ב"כ המשיב נגזרו עונשים קלים יותר בעבירות דומות ואף ללא רכיב של מאסר בפועל. מכאן שמתחם העונשה שנקבע על ידי בית משפט קמא חורג לחומרה ממתחם העונשה ההולם במקורה זה.

20. לטענת המשיב, שגה בית משפט קמא בסוברו כי לו היה מדובר בתאונת קטלנית, דומה כי הייתה מיוחסת למשיב עבירת הריגה, ומטעם זה יש להחמיר בעונשו. לטענתו, בכתב האישום יוחסה למשיב, בין היתר, עבירת גרים חבלה של ממש, ובכך נקבע סוג המחשבה הפלילית שיש לייחס לו. שעה שהוואשם המשיב והודה בעבירה מסוימת, היה על בית המשפט לגזר את עונשו בהתאם לאותה עבירה.

21. עוד טוען המשיב כי טעה בית משפט קמא משמננו מלאמצת המלצות שירות המבחן בעניינו. בנגדוד לקביעותו של בית משפט קמא, במקורה זה יש להעדיף את הפן השיקומי על פני שיקולי העונשה האחרים, הן מושום שהמשיב השתקם ושינה את דרכיו והן מושום שליחתו מאחרוי סורג וברית תקטע את התהילה השיקומי ואף תגרום לנסיגה במערך תפקודו של המשיב. אף אם סבר בית משפט קמא כי מתחם העונשה הראיי גבוה מזה שנקבע לגישת המשיב בפרשת בן זיה, הרי שהיא עליו לחרוג ממנו לפחות. זאת, היוות ומדובר באדם צעיר המצויה בתהילה של יציבות חייו הבוגרים כאדם עצמאי ואשר עומד בשיאו של תהילה שיקום, שבמידה ויצlich תצא גם החבורה נשכרת מכך. لكن, קיים אינטראס ציבורי חשוב במיצוי הליך השיקום. עוד סבור המשיב כי היה על בית משפט קמא לחת משקל להסכמה הבלתי להפנייתו של המשיב לשירות המבחן ולדוחית הדיוונים בעניינו לשם שיילובו בהליך שיקומי. התנהלות זו הובילה ליצירת הסתמכות אצל המשיב כי שיקומו יביא להקללה בעונשו ותינן לו ההזדמנויות להשלים את ההליך הטיפולי בו החל.

22. נוסף על כך, טען המשיב כי היה על בית משפט קמא לנכונות את תקופת הפסילה המנהלית של רישיון הנהיגה מהפסילה בפועל שהוטלה על המשיב במסגרת גזר הדין.

## דין והכרעה

23. לאחר שיעינתי בהודעות הערעור, בגזר דין של בית משפט קמא, בתסקורי שירות המבחן, ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתו לכלל מסקנה כי דין שני הערעורים להיחות.

הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שנגזר על ידי הערקה הדינונית, אלא במקרים בהם טענה הערקה הדינונית טעות ממשית או שגורלה עונש חריג באופן קיצוני ממתחם הענישה המקובל בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 5057/06 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (3.5.07); ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' רושילובסקי** (3.7.06); ע"פ 1242/97 **גרינברג נ' מדינת ישראל** (3.2.98); ע"פ 3091/08 **טריגר נ' מדינת ישראל** (29.2.09)).

המקרה שבפני אינו נופל לגדלים של במקרים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור שכן לא מצאתי כי העונש שנגזר על המשיב חריג ממתחם הענישה המקובל. סבורני כי בית משפט קמא ערך איזון ראוי והולם בין השיקולים לחומרא ולקלוא, בטרם גזר את דיןו של המשיב.

24. לא מצאתי ממש בטענת המשיב לפיה הרף העליון של מתחם הענישה במקרים מסווג המקרה הנוכחי יכול לעמוד לכל היותר על שישה חודשים מאסר בפועל. בפרשת בן זיה אכן נקבע כי במקרים של תאונות אשר גרמו לחבלות קשות אשר אך כפוף בין המות ישנה הצדקה לגזור את העונש מעונש המינימום הקבוע בצדיה של עבירה גرم מוות ברשלנות, ולהטיל עונש מאסר בפועל. אולם, אין בידי לקבל את פרשנותו של המשיב לפיה גזירת עונש בהתאם לכך מציבה עונש מקסימום של שישה חודשים מאסר בפועל בכל מקרה.

נחות הוא, כוונת ההחלטה היא לכך שיש להתייחס לתאונות שנגרמו ברשלנות גבוהה, ושאר בנס לא הסתיימו בקיופח ח"י אדם כתוצאה מהותן לתאונות שהסת内幕ו בגין מוות ברשלנות, ולגזר את דין של נהגים אלה לחומרה למאסר בפועל ושלילת רישון הנήיגה לתקופה ממושכת. כך עולה בבירור בדבריו של כב' השופט חשי בפרשת בן זיה:

**"יתר-על-כן, במקרים של גריםות חבלות אשר אך כפוף ביניהן לבין גריםות מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גرم מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשים מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפיקודת התרבות - ולגזר עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בת-המשפט המוחזים בעונשם של עבריינים שהורשו גריםות חבלות וביטולו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו**

**עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת.**

**וכדברי הנשיא שmagister ברע"פ 262/91 ויליאם ארביב נ' מדינת ישראל פ"ד מה (2)**

**:580, 582**

**'במציאות המצערת שלנו יש להטיל עונשים חמורים ומרתייעים על אלה הפוגעים בביטחונות התנוועה בדרכיהם. מידת הרחמים בה נוהג בית המשפט המחויז, בהתערבו במידת העונש, כל אימת שבית משפט לטעורה מנסה לשנות את רמת העונשה המקובלת כדי לנקט בצדדים עונשים חמירים יותר, עלולה, חס וחיללה, להוות פגעה משתמשים אחרים בדרך'.**

**כן ראו דבריו בע"פ 4088/90 אבטן ניר נ' מדינת ישראל תק-על 90(3) 1044:**

**'מן ראוי להזכיר כי המציאות, כביטוייה בתנהגותם של הנגים לא מעתים בכיביש הארץ, מחייבות נקייה אמות מידת עונשות חמירות יותר. אם העונשים המוטלים בbatis המשפט במקרים דומים קלים יותר מהעונש שנוצר במקרה דנן, מן הנכון לשנות את המדיניות העונשית, כדי שמעשי הרשלנות המסכנים חי אדם יענשו כנאות וכדי שהיא משקל מרתייע ממשמעותיו יותר להתנהגות נלוזה בעת נהיגה'.**

בהתאם לכך, הוטלו על הנגים בנסיבות דומות עונשי מאסר בפועל העולים על שישה חודשים (ראה למשל: רע"פ 14/1583 יair Shmuel נ' מדינת ישראל (14.3.11), שנitin אף לאחרונה), ואין מקום לקבוע כי מדובר בחריגה מתחום העונשה ההולמת.

25. הצדדים חלוקים באשר למשקל אותו ייחס בית משפט קמא לשיקולי העונשה הרחבים והאינטרס הציבורי שבענישה אל מול שיקולי האישים של הנאשם. בעוד המערערת טוענת כי בית משפט קמא ייחס משקל רב מדי לשיקום ומשקל מועט מדי לשיקול ההרעתה והגמול, טוען המשיב כי בית משפט קמא לא ייחס משקל מספיק להלirk הטיפולי שעבר המשיב ולסיכוי שיקומו.

אני סבור כי בית משפט קמא ערך איזון בין השיקולים הנוגדים והעונשים שהטיל על המשיב משקפים איזון ראי זה.

26. בית משפט קמא התייחס בהרחבה בגורם דין למדיניות העונשה הנווגת ביחס לעבירות בהן נגרמה חבלה של ממש לנפגע התאונה, בכל הנוגע לרכיב המאסר, ובביא בגורם דין סקירה של פסיקה במקרים כגון דא, בהם הדגישו בתם המשפט כי מדיניות העונשה הרואיה מחייבות הטלת עונשי מאסר בפועל של מספר חודשים. אני מוצא צורך לחזור על סקירת פסיקה זו, המפוררת בהרחבה בגורם דין. כן הבahir בית משפט קמא כי אמת המידה הקובעת בקביעת העונש הרואוי היא רמת הרשלנות והדgesh כי במקרה הנדון מדובר ברשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר. לפיכך קבוע כי במקרה מצדייק גזירת מאסר בפועל של ממש ולא בעבודות שירות וקבע את מתחם העונשה ההולמת בהתאם.

כך, לאחר שקבע את מתחם הענישה הולם, התייחס בית משפט קמא גם לאפשרות של חריגה ממתחם הענישה זה, בהתאם לאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין והגיע למסקנה כי חרב המלצה שירות המבחן, שיקולי שיקומו של המשיב במקורה זה יכולם להצדיק הקלה מסוימת בעונשו בלבד.

במה שגרזר הדיון קבע בית משפט קמא את העונש הראוី בטור המתחם לאחר שבחן את נסיבותו האישיות של המשיב, אגב התייחסות לשיקולים שיש בהם כדי להביא להחמרה בענישה, לעומת זאת שיקולים אחרים, שיש בהם כדי להוביל להקללה. עונשו של המשיב נקבע במסגרת אותו מתחם, כשבית המשפט מודיע שוב כי לא מצא מקום להימנע מהטלת מאסר בפועל למטרות הליך השיקום ונסיבותו האישיות של המשיב.

.27. לאור האמור, אין בידי לקבל את טענות הצדדים לפיהן לא נערכ אייזון ראוּין כל השיקולים הקיימים לעניין הענישה הראוី. בית משפט קמא חזר והציג כי הוא מייחס משקל נכבד לרשלנות הגבואה של המשיב בנסיבות המקירה ומציין בהביר כי יש מקום ליחס משקל לשיקולי השיקום, אך במידה המשפיקה להקללה בעונש בלבד ולא לקבלת המלצה שירות המבחן במלואה. אמרתו של בית משפט קמא בשולי גזר הדין כי אלמלא הליך השיקום, נסיבותו האישיות של המשיב והמלצת שירות המבחן, היה גזר על המשיב עונש חמור יותר, מעידה על המשקל המשמעותי שייחס לאינטראס השיקומי. אך שיקול השיקום אינם עומדים לבדו ואין בו כדי לגבור, בנסיבות המקירה, על האינטרס הציבורי.

.28. המשיב, נהג חדש שקיביל את רישיון הנהיגה לידי אך חודשים ספורים קודם לאירוע נשוא הדיון, ובריו כי אינו מיזמן בניהיגה, בחר במודע לנוהג ברכבו לאחר ששתה כמות לא מבוטלת של אלכוהול, במידה העולה על פי עשרה מרומזר על פי חוק, כשהוא נהוג באופן רשלני ומסכן חי אדם. אך בנס לא הסתיים האירוע בקיופות חיים, אף שהפגיעה שנגרמה להולך الرجل שנפגע בתאונת אינה פוחטה מכר בהרבה. כפי שהעיד אחיו, מdadם מתפרק וחינוי הפך הנפגע לשבר כל, נכה לכל ימי חייו, "כל שайн בו חוץ, חסר תועלת וחסר תוחלת". אין צורך להזכיר מילום על הפגיעה הקשה והבלתי הפיכה בנפגע ובמשפחתו כתוצאה ממשיעו הרשלנים של המשיב, וגם לך יש לתת את המשקל הראוּין.

.29. יודגש, כי גם מעוני לא נעלמו הנסיבות החיוויים שניתנו בעניינו של המשיב, המציגים את הבעת צערו וחרטתו הכנים ואת ההליך המשמעותי אותו עבר מאז קרות התאונה ועד היום. כך, אין גם ספק לגבי השפעת מאסר מחורי סורגי ובריח על חייו של המשיב. אולם, במקירה כגון דא, בו נקבע כי רשלנותו של המשיב הינה בדרجة הגבואה ביותר, העולה כדי רשלנות רבתית, כאשר ניתן היה למנוע את התאונה ואת תוצאותיה הקשות לנפגע, אילו היה המשיב מקיים את חובות זהירות החלות עליו על פי דין, וכאשר נגע תאונות הדרכים הפרל' ל"מכת מדינה" של ממש, ראוּין וכן כי הערכיהם והשיקולים הציבוריים יגברו על האינטרסים הפרטיים של המשיב.

.30. כאמור, בפסקה נקבע לא אחת כי הנגע העצום של תאונות הדרכים, ובividוד ככל הרכוכות בجرائم חבילות חמורות, מחייב התייחסות הולמת של בתי המשפט בדרך של עונשה חמירה.ifs לעניין זה דבריו של כב' השופט עמית בעפ' 10/2247 **שלום ימינו נ' מדינת ישראל (12.1.11)**:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדריכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם ולא הבנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחובלים בגופם ובפציעים בנפשם, ואם בדעתם יקירותם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקרים רבים אונשים את חייהם ואלפיים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפציעים של תאונות הדריכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בbatis המשפט לערכאותיהם השונות אף תביעות על נזקי גופו שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכיכם. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועלוי המשיך להירעם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לעונישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש".

31. הויל ולא שוכנעתי כי נפלה שגגה בשיקולים ובאייזונים שערק בית משפט קמא, לא מצאתי מקום לקבל את שני הערעורים שהוגשו.

32. באשר לטענת המשיב ביחס לניכויימי הפסילה המנהלית מתוקופת הפסילה בפועל שהוטלה עליו במסגרת גזר הדין, אין לי אלא להפנות לסעיף 42(א) לפకודת התעבורה הקבוע כי הפסילה תחול ביום גזר הדין, אלא אם הורה בית המשפט אחרת. משמעו, אין כל חובה חוקית לנכונות ימי פסילה מנהלית, והדבר נתון לשיקול דעתו של השופט היושב בדיון לאור נסיבות המקירה המובא לפניו (ראה גם: רע"פ 465/05 נדב הררי נ' מדינת ישראל (25.1.05)). בשים לב לעובדה שהמשיב החזיק בראישון נהיגה תקופת קצרה ביותר עד למעורבותו בתאונת, ובשים לב לנסיבות הקשות של התאונת, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

אשר על כן, הערעורים נדחחים.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשע"ה, 19 נובמבר 2014, במעמד הנוכחים.